

▲ Ζαν Λουί Φουρνιέ: «Πού πάμε, μπαμπά;»

Εγγραψε για τα δύο ανάπηρα παιδιά του...**Μετάφραση:**
Εφη Κορομηλά
Εκδόσεις: «Μελάνι»

«ΠΟΤΕ μέχρι τώρα δεν είχα μιλήσει για τους δύο γιους μου. Γιατί; Μήπως επειδή νρεπόμουν; Ή φοβόμουν τον όγκο των άλλων;» σημειώνει ο Γάλλος συγγραφέας Ζαν Λουί Φουρνιέ για αυτή την αυτολογημένη αποσιώπηση που τον είχε οδηγήσει να μη μιλάει ανοικτά για ό,τι αφορούσε τα δύο του παιδιά.

Ο λόγος ήταν πως και οι δύο του γιοι, Ματιέ και Τορά, έχουν γεννηθεί με βαριά αναπηρία. Το «ξεκλειδωμένο» αυτής της ιδιαίτερης κατάστασης που περνά ο οικογένειά του έγινε μέσο από τις οδούς του βιβλίου «Πού πάμε μπαμπά;», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Μελάνι».

«Σήμερα όμως, που ο χρόνος πιέζει, που το τέλος του κόσμου πλησιάζει και που εγώ είμαι όλο και πιο βιοδιασώμενος, αποφάσισα να γράψω γι' αυτούς

ένα βιβλίο. Για να τους θυμόμαστε, για να μη μείνουν μονάχα δύο φωτογραφίες στις αναπνευστικές τους ταυτότητες» υπογραμμίζει ο Ζαν Λουί Φουρνιέ, που εδώ και χρόνια ασχολείται δημιουργικά με τη συγγραφή εκπαιδευτικών βιβλίων, τα οποία χαρακτηρίζουν η χρήση σωστών δόσεων χιούμορ αλλά και αυθάδειας. Αυτά είναι και τα στατιστικά που χρησιμοποιεί και στο νέο του βιβλίο.

Χιούμορ της απελπισίας είναι το πρωτεύον συστατικό, όπως σημειώνεται, το «τραγικό εναλλάσσεται με το κωμικό, η δυστυχία και η φρικία με την τρυφερότητα και την αγάπη, οι κόποι του παράλογο υψώνει το ανάστημά του απέναντι στην ανελέητη πραγματικότητα».

Το υλικό του βιβλίου είναι μία ρεα-

λιστική καταγραφή αυτής της οικογενειακής καθημερινότητας, που μετατρέπει τον αναγνώστη σε παρατηρητή τόσο των παιδιών όσο και των γονιών.

Το βιβλίο σημείωσε μεγάλη εκδοτική επιτυχία στη Γαλλία και βραβεύτηκε με τη σημαντική λογοτεχνική διάκριση «Femina».

Ο Ζαν Λουί Φουρνιέ γεννήθηκε στο Καλέ πριν από 71 χρόνια. Ο πατέρας του ήταν γιατρός και η μητέρα του δημοσιογράφος.

Χιουμορίστας, παραγωγός για πολλά χρόνια της τηλεόρασης και πιστός φίλος και συνεργάτης του Πιερ Ντεσπρόζ, εξελίχθηκε σ' έναν κωμικό και γόνιμο συγγραφέα. Στα ελληνικά κυκλοφορούν επίσης το «Θα σου μάθω εγώ καλούς τρόπους» και το «Δε σκότωσε ποτέ κανένας ο μπαμπάς μου».

▲ Αντόνιο Ταμπούκι

Αινιγματικές ιστορίες εμπλουτισμένες με όσα αφήνει ο χρόνος όταν γερνάει...**Μετάφραση:**
Ανταίος Χρυσοστομίδης
Εκδόσεις: Αγρα

ΕΝΑΣ πράκτορας που ορκίστηκε στην κεντρική αίθουσα της Σιάζι και έθεσε ζωή και σώμα στην υπηρεσία της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατασκόπευε μιν τυχόν παραπτώσεις σε «δυσικές λάστιες» ο Μπέρτολτ Μπρεχτ.

Στην εποχή μετά την πτώση του Τέικους και χωρίς την πθική δέσμευση ότι θα χαρακτηριστεί επιπόρως καταλήγει στον τάφο του συγγραφέα για να του εκμισθρευτεί ένα μυστικό. Ένας Ιταλός αξιωματικός σηματοδοτήθηκε από την ακτινοβολία του εμπλουτισμένου ουρανού όταν υπηρέτησε ως μέλος της νατοϊκής δύναμης που τιμώρησε τον Μιλόσεβιτς απέναντι των θά-

νατο στη Γιουγκοσλαβία. Ο άνδρας αδειούχος βρίσκεται σε μια ιταλική λουτρόπολη μαζί με την κόρη του που προσπαθεί να τη μάθει να διαβάζει τα μελλούμενα από τα σύννεφα.

Ενα έξι για τη μοναξιά που ανακάλυψε ένας νέος άνδρας για να διηγείται στον εαυτό του ιστορίες. Γίνεται άθελά του πρωταγωνιστής στη διήγηση μιας ιστορίας που ο ίδιος την είχε επινοήσει σε μια νύχτα αγρύπνιας. Οι παραπάνω χαρακτηριστικές κατοικούν στις εννιά ιστορίες που περιέχει το νέο μεταφρασμένο στα ελληνικά βιβλίο του Ιταλού συγγραφέα Αντόνιο Ταμπούκι με τίτλο «Ο χρόνος γερνάει γρήγορα». Χαρακτήρες που βιώνουν διαφορετικές πραγματικότητες αλλά συναντώνται σε μία κοινή αναμέτρηση: αυτήν του χρόνου. «Τον χρόνο των συμβάντων που έζησαν ή ζουν κι εκείνον της μνήμης ή της συνειδήσεως.

Σαν να σηκώθηκε στις κλειψίδες τους μια θύελλα από άμμο: ο χρόνος δραπέτευσε ή μένει ακίνητος, γυρνάει γύρω από τον εαυτό του, κρύβεται, επανεμφανίζεται για να κλείσει ανοικτούς λογαριασμούς. Από το παρελθόν αναδύονται σκοπτικά φαντάσματα, τα πράγματα που κάποτε διέφεραν τώρα μοιάζουν μεταξύ τους, οι βεβαιότητες ακυρώνονται, οι επίσημες εκδόσεις δεν ταυτίζονται με τα ατομικά πεπραγμένα» υπογραμμίζεται για την έκδοση. Οι ιστορίες συνδέονται μεταξύ τους με την ίδια αισθητική που έχουν οι πίνακες του αναγεννησιακού ζωγράφου Αρτσιμπόλντο. Εικόνες δηλαδή που προκύπτουν από μία μίξη ανομοιογενών και παράταιρων υλικών. Που σκιαγραφούν εν τέλει την εικόνα της εποχής μας. «Είναι η δική μας ανελέητη και κόψια εποχή, της οποίας νιώθουμε απρόσκλητοι φιλοξενούμενοι.

Ιστορίες εξαιρετικές, που διεοδύουν με τρόπο ανεξίτηλο στη φαντασία μας, παρ' ό,τι δεν ανήκουν στο επίπεδο της φαντασίας αλλά σε μια πραγματικότητα της οποίας έχουμε χάσει ίσως τους κώδικες» σημειώνεται για τις νέες ιστορίες του Αντόνιο Ταμπούκι.

▲ Μισέλ Φαίς

«Το κίτρινο σκυλί»**Εκδόσεις: Πατάκι**

ΤΟΝ μονόλογο που είδαμε στη θεατρική σκηνή με μια συγκλονιστική Αλεξία Καλιτοϊκή έγραψε απευθεία ο Μισέλ Φαίς με αφορμή την επίθεση με βιτριόλι, τον περασμένο Δεκέμβριο, κατά της

Βουλγάρας καθαρίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα. Μοναδικό πρόσωπο είναι η Ρούσκα Ρούσεβα, που αναπνέει μέσα από φωνές που καταλαμβάνουν την καθημερινότητα.

Θυμάται πρόσωπα οικεία από το μακρινό παρελθόν, αλ-

λά και τυχαία, που αντάλλαξε μαζί τους μετρημένες λέξεις. Ακόμα εικόνες από το παρόν, που δίνουν αφορμή για μία σύνδεση με τα περασμένα. Ένα πολυφωνικό παραμύθι, που καταλήγει στη διεκδίκηση της Ηρώνας στο αυτονόητο: την αγάπη.

▲ Φιλίπ Μπεσόν

«Το παιδί του Οκτώβρη»**Μετάφραση: Γιάννης Στριγγός**
Εκδόσεις: Καστανιώτη

ΜΙΑ υπόθεση που συγκλόνισε τη Γαλλία πριν από 25 χρόνια, η δολοφονία ενός τετραχρόνου αγοριού σε μια επαρχιακή πόλη, είναι το υλικό του νέου βιβλίου του Φιλίπ Μπεσόν «Το παιδί του Οκτώβρη».

Σύμφωνα με το αστυνομικό ρεπορτάζ, ο Γκρεγορί Βιγεμέν βρέθηκε πνιγμένος με δεμένα τα χέρια στον ποταμό Βολόν, στην Ανατολική Γαλλία. Δεν έφερε σημάδια βίας ούτε κακοποιήσεως. Οι ενδείξεις οδηγούσαν στο συμπέρασμα πως ο θύτης ήταν πρόσωπο οικείο στο παιδί.

Όρες μετά οι γονείς του έλαβαν μια ανώνυμη επιστολή όπου ο συντάκτης της υποστήριζε ότι ήταν ο δολοφόνος του αγοριού και ότι η πράξη του οφειλόταν σε επιθυμία-εκδικίσεως.

Ένα χρόνο μετά ο πατέρας του Γκρεγορί δολοφονεί τον ξάδελφό του και μένει δύο μήνες κρυφά στη φυλακή για την πράξη του.

Η μητέρα του μικρού κατηγορείται αργότερα και αυτή για τη δολοφονία και μένει οκτώ χρόνια στη φυλακή, προτού απελευθερωθεί από την εισαγγελία.

Ενά κουβάρι προσωπικών αντιπαλοτήτων και οικογενειακών μυστικών κάνει τα νήματα βίαιων πράξεων. Το σκηνικό είναι μια μικρή κοινωνία όπου όλοι είναι γνωστοί μεταξύ τους.

Όπως επίσης και μισθοίο ένοχοι για τις αρχές. Ο συγγραφέας, όπως σημειώνεται, «χρησιμοποιώντας μια εναλλακτική αφήγηση, άλλοτε ουδέτερη, σχεδόν δημοσιογραφικού χαρακτήρα σε ό,τι αφορά την εξιστόρηση των γεγονότων, και άλλοτε σπαρακτική, σε πρώτο πρόσωπο, σκιαγραφεί τον зоφρο μικρόκοσμο της επαρχίας».

Χωρίς να παραλείπει να παρουσιάσει όλα τα τυπικά χαρακτηριστικά που συναντά κανείς απανταχού σε παρόμοιες κοινωνίες: χαμηλό βιοτικό και μορφωτικό επίπεδο, εμπάθεια, θρασύδειλία, μικροψυχία, μνησικακία, αποθνήσκοντα, δίψα για εκδίκηση.

Χαρακτηριστικά «ανθρώπινα», τα οποία πολύ συχνά φαίνεται ότι βρισκόταν για εξιλαστήριο θύμα τους την ίδια την αθωότητα.

▲ Αργύρης Κάλμπαρης

«Στιγμές μοναξιάς»**Εκδόσεις: Έλτρον**

ΠΗΛΗ έμπνευσης για το έργο κατά σειρά έργο του Αργύρη Κάλμπαρη, το αστυνομικό μυθιστόρημα «Στιγμές μοναξιάς» υπηρέτησε οι σκέψεις του Ινγκμαρ Μπέργκμαν «Περί μοναξιάς».

Όπως σημειώνει ο ίδιος ο συγγραφέας στον πρόλογο του βιβλίου, «Μπήκα στον πειρασμό να αναχνεύσω πού μπορεί να μας οδηγήσει η μοναξιά και κατ' επέκταση η μεγαλοχολία».

Ένας νέος κόσμος, που κινείται παράλληλα με τον πραγματικό, η ψηφιακή πραγματικότητα του κυβερνοχώρου είναι η αφορμή για να ξετυλιχθεί η ιστορία.

Ο Αργύρης Κάλμπαρης, όπως σημειώνεται, χωρίς να αμφισβητήσει την τεράστια προσφορά του διαδικτύου στη σύγχρονα ανθρώπινη, επισημαίνει τους κινδύνους που κρύβει η αλόγιστη χρήση του.

Αυτή την όψη κατακεραυνώνει και πάνω σε αυτή στήριζει το μυθιστόρημά του ο συγγραφέας.

